

Text k jedenáctému setkání

K druhé neděli adventní

„Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“

(zpracováno podle knihy: Raniera Cantalamessy - Slovo a život C s použitím příběhu z knihy Bruna Ferrera Pohlazení pro duši)

„V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes úředním knížetem v Galileji, jeho bratr Filip úředním knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš úředním knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řeči proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté, ať se uhladí! A každý člověk uvidí Boží spásu.“ (Lk 3:1-6)

V evangeliu druhé neděle adventní k nám nehovoří přímo Pán Ježíš, ale jeho předchůdce Jan Křtitel. Jádro Janova kázání zaznívá ve slovech: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Zastavme se, odložme text stranou a nechme tato slova zaznívat ve svém nitru, nechme je na sebe působit a vnímejme, jak burcují naši duši. Teď je ten čas! Svatý Pavel píše v listu Židům: „Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč. Proniká až k rozhraní duše a ducha, až do morku a kloubů, až do srdce, kde zkoumá jeho myšlenky a úmysly. Nic v celém stvoření před ním není skryté; všechno je nahé a obnažené před očima Toho, jemuž musíme složit účet.“ (Žid 4:12-13)

Na jednu stranu můžeme slova Jana Křtitele vnímat jako příslib – Pán přichází a každý člověk uvidí Boží spásu, na druhou však také jako závazek, úkol, konkrétní program činnosti. Cestu pro Pána nemáme připravovat a vyrovnávat na zemském povrchu, ale každý z nás ji má připravit ve svém vlastním srdci, ve svém vlastním životě. Ta slova jsou určena nám, zaznívají pro každého z nás osobně. Bůh nás zná, každého z nás zná jménem a volá: „Připravte mi cestu! Ty mi připrav cestu!“

Člověk je jako město, které je až po hradby obklopené pouští; je uzavřený sám v sobě, ve svém egoismu; je jako hrad, obklopený kolem dokola hlubokým hradním příkopem a všechny jeho zvedací mosty jsou vysoko zdvižené. Jan Křtitel, a před ním prorok Izajáš, hovoří obrazně o roklích, pohořích, klikatých cestách a neschůdných místech. Stačí jenom pojmenovat tyto věci jejich pravými názvy: pýcha, lhovost, násilí, závist, lži, pokrytectví, svévole.....

Vyrovnávat stezky Pánu má tudíž naprosto konkrétní význam. Jak to ale máme udělat? Na to nám odpovídá první čtení této neděle z proroka Báruka: „Bůh totiž uložil, aby byla snížena každá vysoká hora i odvěké pahorky, aby byly vyplněny propasti a země urovnána, aby Izrael bezpečně kráčet ve slávě Boží.“ (Bár 5:7) Ten kdo vyrovnává je Bůh, na nás je, abychom si přiznali, že na to prostě nemáme a pozvali ho, aby nám pomohl. Na nás je, abychom mu dovolili vyrovnat stezky. Bůh vyrovnává, Bůh vyplňuje, Bůh připravuje cestu. Není to všechno v protikladu s kázáním Jana Křtitele, který tento úkol vyrovnávat, vyplňovat a připravovat cestu svěřuje nám? Ne, oba dva pohledy spolu souvisí; nemohli bychom dělat nic sami ze sebe, ani odstranit tu nejmenší ze všech překážek, pokud by nám Bůh nepomáhal a nepředcházel nás. Bůh nás však nepředchází, pokud

odmítáme sami vynaložit snahu, pokud se ve svobodě vzdáme jakéhokoliv úsilí nebo pokud mu to nedovolíme.

Ještě před příchodem Páně vyzývá Jan: „Připravte cestu Pánu!“; nyní je to Duch Svatý, který volá v našich srdcích: „Připravte cestu Pánu!“ On přivádí Pána až dovnitř našeho hradu, dovnitř „opevněného města“ (Žl 60,11), on nám pomáhá vydat Ježíši klíče od našeho srdce, což je tou nejdůležitější věcí, kterou během této adventní doby musíme udělat.

Na závěr krátký příběh:

Jednoho dne se Satan rozhodl, že zvýší úroveň svých zlých skutků. Svolał si přednosty jednotlivých odborů a generální štáb pekelného oddělení propagandy a reklamy, aby vymysleli nové kampaně pokušení a nástrah.

„Řekneme jim, že Bůh neexistuje,“ navrhl jeden ďábel.

Satan zasupěl: „Chtěl bych něco méně přirozeného.“

„Řekneme jim, že žádný z jejich skutků nemá žádné důsledky,“ radil další.

Satan zavrtěl hlavou: „To už si myslí sami.“

Třetí navrhl: „Řekneme jim, že se tolik vzdálili od správné cesty, že se jim už nikdy nepodaří vrátit zpět, protože lidé nejsou schopní se změnit.“

Satan vybuchl: „Už se stalo!“

Nejprohnanější z ďáblů si vzal slovo: „Necháme je prostě uvěřit, že mají hodně, hodně, hodně času....“

Satan se ďábelsky zasmál: „Ano, to je dobrý nápad!“

A kolik času máte vy?

OTÁZKY K TEXTU:

Jak jsem prožil(a) začátek adventu? Čekám na Pána? Nebo na něco/někoho jiného? Čekám něco?

Mám odvahu svěřit Bohu, aby vyrovnal stezky? Pokud ne, co mně v tom brání?

Kolik si myslím, že mám času? Víím to? A chovám se podle toho?

ÚKOL K TEXTU:

Obnovme každý sám svůj křestní slib:

Chci žít ve svobodě Božích dětí a zříkám se proto hříchu.

Chci, aby mě hřích nikdy neovládl, a zříkám se proto všeho, co k němu láká.

Zříkám se ducha zla i všeho, co působí a čím se pyšní.

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho;

jenž se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny,

trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest;

sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých;

vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího;

odtud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha Svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých,

odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný.

Amen.